

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Ing. J. K.**
bytem L.
zastoupen Mgr. Martinem Křížem, advokátem
sídlem Senovážné náměstí 992/8, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká národní banka**
sídlem Na Příkopě 28, 115 03 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 16. 11. 2016 č. j. 2016/133046/CNB/110

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí bankovní rady České národní banky, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ve spojení s ust. § 46c zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, změněno rozhodnutí České národní banky ze dne 14. 9. 2016 č. j. 2016/107492/570 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) změněno tak, že byla snížena výše uložené pokuty z 50 000 Kč na 40 000 Kč. Ve zbytku byl rozklad podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s ust. § 46c zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, zamítnut a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 134 odst. 1 písm. a) zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku (dále jen „zákon o platebním styku“), kterého se dopustil tím, že v období od 1. 1. 2014 do 3. 12. 2015 ve vědomé nedbalosti na základě poptávky generované zpočátku facebookovými stránkami a později portálem X neoprávněně poskytoval platební službu provedení převodu platebních prostředků (poukazování peněz) uvedenou v ust. § 3 odst. 1 písm. f) zákona o platebním styku, neboť přijímal na své bankovní účty peněžní prostředky od třetích osob v českých korunách a v cizí měně EUR a jejich ekvivalent v cizích měnách EUR a USD následně pro tyto třetí osoby převáděl na reálné formy platebních systémů, tzv. elektronické peněženky OK Pay, Perfect Money, Skrill, PayPal, Payza, EgoPay, BTC, Paxum, Payeer a STP, když takto v rámci 1 638 směnných transakcí přijal od třetích osob na své bankovní účty celkem 7 113 235,13 Kč a 8 904,75 EUR a na tzv. elektronické peněženky těmto třetím osobám převedl peněžní prostředky o celkovém objemu 292 663,085 USD a 6 526,33 EUR. Za uvedený přestupek byla žalobci podle ust. § 134 odst. 2 písm. c) zákona o platebním styku pokuta ve výši 50 000 Kč. Současně mu bylo podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), uloženo nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že zanikla jeho odpovědnost za přestupek. Poukázal na to, že dne 15. 8. 2014 vznesl dotaz na správní orgán ohledně činnosti, která je předmětem vytýkaného jednání, dne 25. 8. 2014 na ni obdržel odpověď. Řízení o přestupku bylo zahájeno až dne 3. 12. 2015. Má tedy za to, že jeho odpovědnost za přestupek již zanikla, a to v důsledku uplynutí jednorocní subjektivní lhůty podle ust. § 135 odst. 3 zákona o platebním styku. Za nesprávný považoval závěr žalované, že v dané věci mělo být aplikováno ust. § 20 zákona o přestupcích, neboť speciální právní úprava v zákoně o platebním styku na posuzovanou věc nedopadala, žalobce totiž nedisponoval podnikatelským oprávněním a z tohoto důvodu na něj bylo třeba hledět jako na nepodnikající osobu. Podle žalobce mělo být posouzeno, zda činnost byla vykonávána podnikatelsky. Je přitom jisté, že z počátku roku 2014 činnost vykonával pouze příležitostně, k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 134 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku může docházet, pouze pokud je vykonává podnikatelsky. Byl toho názoru, že z výše uvedeného lze dospět ke dvěma logickým závěrům: buď nevykonával předmětnou činnost jako podnikání, pak ovšem nemohl naplnit skutkovou podstatu přestupku, nebo vykonával vytýkanou činnost jako podnikání, pak však bylo nutné použít speciální právní úpravu o zániku odpovědnosti v zákoně o platebním styku. Dále se věnoval otázce, jaký okamžik je rozhodující pro určení chvíle, kdy se správní orgán o přestupku dozvěděl. Měl za to, že musí jít o přezkoumatelnou objektivní skutečnost. Tímto okamžikem byl v daném případě dle něj den 15. 8. 2014, nejpozději 25. 8. 2014, subjektivní lhůta tak uplynula nejpozději dne 25. 8. 2015. Dodal, že ho žalovaná nechala v nejistotě, do odpovědi ze dne 25. 8. 2014 nepromítla skutečnost, že předmětná činnost je vysoce regulovaná a vyžaduje oprávnění. To, že se primárně dotazoval na směnárenskou činnost, považoval za nepodstatné, správní orgán měl dotaz posuzovat podle jeho skutečného obsahu. Žalovaná se měla podle něj zabývat tím, zda výše uvedená okolnost představuje exkulpační či liberační důvod. Namítal také, že odpověď ze dne 25. 8. 2014, nezahájení správního řízení ve lhůtě stanovené správním řádem, provedení kontrolního řízení i skutečnost, že dne 5. 9. 2014 bylo žalobci vydáno živnostenské oprávnění, v něm mohlo vzbudit přesvědčení, že postupoval v souladu s právními předpisy. Za takové situace není legitimní, aby stát uplatňoval moc vůči jedinci, který spoléhal na správnost postupu správního orgánu. Podotkl, že kdyby řízení bylo zahájeno v zákonné lhůtě, tj. do 30 dnů,

bylo by zahájeno před 1. 10. 2015, k promlčení přestupku by podle ust. § 20 zákona o přestupcích došlo v jednoroční lhůtě, neboť napadené rozhodnutí nabylo právní moci až dne 21. 11. 2016. Poukázal na to, že nedodržení lhůty pro zahájení řízení nezavinil, dále pokud by věděl, že má být aplikován zákon o přestupcích, zvolil by jinou procesní strategii ve snaze docílit oddálení rozhodnutí, čímž by bezesporu došlo k vydání rozhodnutí po 3. 12. 2016. Se změnou právní kvalifikace posouzení odpovědnosti za přestupek nebyl nijak seznámen.

3. Další okruh žalobních námitek se týkal neprokázání materiální stránky přestupku žalovanou. Žalobce odmítl její úvahu, že naplněním formálního znaku přestupku dochází i k naplnění jeho materiální stránky. Tato obecně teoretická rovina podle něj nezbavuje správní orgán povinnosti objasnit, prokázat a odůvodnit konkrétní typovou a obecnou společenskou škodlivost jednání v konkrétním případě. Zdůraznil, že žalovaná hodnotila závažnost přestupku převážně obecně, nikoli s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Napadené rozhodnutí podle něj nese prvky libovůle, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, je tudíž nezákonné a musí být zrušeno. Podle jeho názoru nebyl faktickým výkonem dané činnosti jakkoli ohrožen objekt chráněného zájmu, kromě formálního administrativního pořádku nebylo zmíněno, v čem konkrétně byl zájem společnosti jednáním žalobce narušen či porušen. Žalovaná měla pečlivě vyhodnotit konkrétní okolnosti případu z pohledu naplnění materiální stránky přestupku, nikoli z pohledu uložení sankce. Nenaplnění materiální stránky má totiž vliv na existenci přestupku, nikoli na výši pokuty. Zásadně odmítl závěr žalované, že neexistují okolnosti, které vylučují či snižují společenskou škodlivost jeho jednání, byla pominuta forma zavinění, položený dotaz, zisk živnostenského oprávnění, záměr žalobce postupovat v souladu se zákonem, skutečnost, že nikomu nevznikla újma, že platební služba byla poskytována v souladu se zákonem a že oprávnění bylo na jeho žádost uděleno. Poukázal na to, že v prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí bylo konstatováno, že došlo pouze k formálnímu porušení předpisů, z uvedeného však nevyvodila důsledky v podobě objasnění naplnění materiálního znaku přestupku. Rozhodnutí jsou proto rozporná, nejasná a nesrozumitelná. Podle žalobce konkrétní okolnosti případu vylučují, aby jeho jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem, nedošlo proto ke spáchání přestupku.
4. Žalobce správním orgánům vytýkal také přepjatý formalismus. Z provedeného dokazování nevyplývala jediná důvodná pochybnost o jeho osobě, jeho odbornosti či způsobu provádění činnosti či k záměru poskytovat platební službu bez oprávnění. Nikomu nevznikla újma, nebyly dány pochybnosti o kvalitě poskytovaných služeb. Příslušné oprávnění získal prakticky ihned. Žalovaná nesledovala zákonem předvídaný a racionální účel, ale směřovala pouze k uložení vysoké a nepřiměřené pokuty, odhlédla od konkrétních okolností případu.
5. Namítal také, že výrok je ve vztahu k jeho zavinění nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, absentovala zde vědomostní složka. Nevěděl, že provozuje činnost, která je nezákonná, postup žalované i živnostenského úřadu jej v tom mohl jen důvodně ujišťovat. Z napadeného rozhodnutí není jasné, z čeho měl žalobce vědět, že porušuje právní předpisy, případně na jaké nepřiměřené důvody spoléhal. Správné právní posouzení má podle něj zásadní vliv na určení právní kvalifikace přestupku, nebylo zkoumáno naplnění subjektivního a objektivního hlediska míry opatrnosti při zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Vědomostní složka vědomé nedbalosti nebyla dle jeho názoru prokázána,

naopak z provedeního dokazování plyne, že tato složka absentovala. Měl za to, že jeho jednání mohlo vykazovat znaky pouze nevědomé nedbalosti, avšak ani v ní nejednal. Domníval se, že vynaložil v konkrétní situaci potřebnou a spravedlivě požadovanou opatrnost. Když se rozsah jeho činnosti zvýšil, dvakrát se dotazoval, zda jím vykonávaná činnost vyžaduje oprávnění, které si následně obstaral u živnostenského úřadu. Jednal tak v dobré víře, nemohl tušit, že činí něco nezákonného. Z tohoto pohledu je irelevantní rozsah činnosti, kterou vykonával od položení dotazu, ač ji ovšem žalovaná považovala za zásadní a přitěžující bez dalšího.

6. Žalobce dále namítal zjevnou nepřiměřenost výše uložené pokuty a její rozpor s čl. 26 Listiny základních práv a svobod, nebyla ani dostatečně odůvodněna. Sankce je pro něj citelná, v jejím důsledku se jeho podnikatelská činnost stává bezúčelnou, směřuje pouze k úhradě pokuty. Její výše závisí na mnoha faktorech, v první řadě na závažnosti přestupku. Jeho individuální závažnost však v tomto případě nebyla hodnocena. Vyjádření správního orgánu, že pokuta představuje 0,2 % horní hranice zákonné sazby, nemá oporu v zákoně, nikterak nezohledňuje konkrétní a právně relevantní okolnosti případu, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Chybí v něm řádné odůvodnění výše uložené sankce, neobsahuje důvod, proč byla snížena právě o 10 000 Kč. Žalovaná neuvedla, jakým konkrétním okolnostem výše pokuty uložená prvostupňovým rozhodnutím neodpovídala. Podle žalobce bylo zřejmě jediným důvodem snížení pokuty to, že získal oprávnění. Argumentace správního orgánu je nejasná, vnitřně rozporná, nesrozumitelná, tudíž nepřezkoumatelná. Žalovaná nepřihlédla k formě zavinění, položenému dotazu, existenci živnostenského oprávnění, majetkovým poměrům, neexistující újmě kohokoli. Odkázal také na podaný rozklad, námitky v něm uvedené uplatňoval i nyní. Úvahy žalované ohledně funkce sankce ve vztahu k tomu, že žalobce již disponoval potřebným oprávněním, považoval za nesmyslné, nesrozumitelné a přehlížející konkrétní okolnosti případu.
7. Namítal také vadnost výroku rozhodnutí, a to z hlediska určení doby spáchání přestupku. Měl být stanoven okamžik, od kterého žalobce vykonával danou činnost jako podnikání. Nesprávně bylo vycházeno z vymezení, že k protiprávnímu jednání docházelo v době od 1. 1. 2014 do 3. 12. 2015. Takto stanovená doba spáchání přestupku není odůvodněna, nemá oporu v dokazování, které tímto směrem ani nebylo vedeno. Tvrdil, že zpočátku činnost vykonával jako přivýdělek, až v létě roku 2014 se zvětšil rozsah jeho činnosti, proto se dotazoval žalované a opatřil si živnostenské oprávnění (dne 5. 9. 2014). Doménu X založil dne 22. 10. 2014. Správní orgán tedy nedostal povinnosti zjistit skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Podotkl, že žalovaná zřejmě vycházela z evidence předložené žalobcem, takový postup je zjednodušující, nesprávný a nezákonný pro rozpor se zásadou materiální pravdy. Hypoteticky by odpovědnost za přestupek přicházela v úvahu od poskytování platební služby jako podnikání do okamžiku, kdy položil dotaz správnímu orgánu, resp. kdy na něj obdržel odpověď, nejpozději dnem vydání živnostenského oprávnění.
8. Žalobce alternativně navrhl snížení výše uložené pokuty z důvodu její nepřiměřenosti konkrétním okolnostem případu.
9. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zrekapitulovala daný případ a nesouhlasila s tím, že by byl žalobce zkrácen na svých právech takovým způsobem, že by to způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Vesměs byly zopakovány námitky uplatněné již v průběhu správního řízení, se kterými se žalovaná řádně vypořádala ve svém rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

na které tímto odkázala. Uvedla, že žalobce nepopřel, že jednal v rozporu se zákonem, své námitky směřoval k subjektivní stránce a materiálnímu znaku svého protiprávního jednání a jeho závažnosti ve vztahu k výši uložené pokuty. K námitkám ohledně zániku odpovědnosti za přestupek trvala na tom, že žalobce se přestupku dopustil jako nepodnikající fyzická osoba, neboť nedisponoval příslušným oprávněním podle zákona o platebním styku. K protiprávnímu jednání nedošlo v rámci provozování živnosti dle živnostenského oprávnění ani v souvislosti s ní. Poukázala na odbornou literaturu. Při posuzování zániku odpovědnosti je podle ní třeba vycházet ze zákona o přestupcích, k prekluzi nedošlo. Dodala, že není podstatné, kdy se správní orgán o protiprávním jednání dozvěděl, podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je důležitý okamžik, kdy došlo ke spáchání přestupku. K dotazu ze dne 15. 8. 2014 konstatovala, že správní orgán vycházel z jeho obsahu a žalobce upozornil na to, že jeho činnost může podléhat regulaci dle zákona o platebním styku, s ohledem na povrchnost dotazu nemohla být poskytnuta podrobnější odpověď. Další námitky k dané otázce považovala za nedůvodné. Co se týče argumentace žalobce ohledně neodůvodnění naplnění materiální stránky přestupku, odmítla, že se danou problematikou nezabývala (odkázala na body 12-16 napadeného rozhodnutí). Dodala, že z bodu 47 prvostupňového rozhodnutí nelze dovodit, že by došlo pouze k naplnění formální stránky přestupku. K okruhu žalobních námitek vztahujícím se k přepjatému formalismu žalovaná upřesnila, že v bodě 47 prvostupňového rozhodnutí bylo konstatováno, že jí není z internetových diskuzí známo, že by došlo k poškození majetkové sféry klientů žalobce nebo že by některé transakce nevypořádal. Zdůraznila, že znakem skutkové podstaty daného přestupku není způsobení škody. Ohrožení zákonem chráněných zájmů je natolik závažné, že k odpovědnosti za přestupek není vyžadován vznik škody. Žalovaná vyzdvihla, že danou činnost je možné podnikatelsky provozovat pouze s příslušným oprávněním, vzhledem k tomu, že žalobce jím nedisponoval, přesto se poskytování platebních služeb nezdržel, byla proto povinna s ním zahájit přestupkové řízení. Pokud jde o otázku zavinění, odkázala na body 19 – 24 napadeného rozhodnutí, kde se formou zavinění podrobně zabývala, napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nesouhlasila s tím, že by nebyla prokázána vědomostní složka. Co se týče výše uložené pokuty, neměla za to, že by sankce byla nepřiměřená, a uvedla, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení, jehož meze nebyly překročeny. Zabývala se všemi kritérii pro určení výše sankce, zohlednila veškeré skutečnosti a dospěla k závěru, že uložená sankce jim neodpovídá, proto přistoupila k jejímu snížení, jehož důvod byl řádně uveden. K žalobcem uváděným skutečnostem bylo přihlédnuto. Připomněla, že rozpětí zákonné sazby vypovídá o typové závažnosti přestupku, pokutu ve výši 0,2 % tohoto rozpětí nelze považovat za nepřiměřenou. Zabývala se i majetkovými poměry žalobce, pokuta podle jejího názoru nebyla uložena v likvidační výši. Nepřisvědčila ani tomu, že by výrok rozhodnutí byl vadný, počátek protiprávního jednání byl stanoven na základě provedeného dokazování, vzhledem k tomu, že se žalobce přestupku dopustil jako nepodnikající fyzická osoba, nemusela se zabývat tím, odkdy byla daná činnost vykonávána jako podnikání. S ohledem na výše uvedené navrhla zamítnutí žaloby.

10. V replice ze dne 13. 4. 2017 žalobce uvedl, že trvá na své argumentaci, zejména na tom, že v napadeném rozhodnutí absentuje řádné odůvodnění snížení uložené pokuty, nebylo uvedeno, jakým konkrétním okolnostem pokuta ve výši 40 000 Kč lépe odpovídá. Odůvodnění její výše procentem považoval za nepřezkoumatelné, nespravedlivé, přehlížející zákonnou úpravu a základní práva žalobce. Měl za to, že pokuta ve výši 20 mil. Kč by mu nemohla být uložena, spekuloval nad tím, jaká by mohla být maximální výše

uložené sankce. Poukázal na to, že pokuta ve výši 40 000 Kč může být pro většinu obyvatel České republiky likvidační či velice citelným zásahem do majetkových práv, široké rozpětí nemůže být důvodem pro uložení nepřiměřené sankce. Uvedl okolnosti případu, vzhledem ke kterým se výše pokuty jeví být příliš vysoká. Zopakoval, že jeho odpovědnost za přestupek zanikla, že mělo být vycházeno z ust. § 135 odst. 3 zákona o platebním styku, změnu v posuzování této otázky považoval za podstatnou, mohla totiž zásadně ovlivnit jeho obhajobu. Dle jeho názoru žalovaná nerozlišuje pojmy podnikatelské oprávnění, podnikatel a podnikání. Dotaz ze dne 15. 8. 2014 by neměl být bagatelizován a zobecňován. Žalobci nebylo zřejmé, proč se žalovaná nemusela zabývat skutečností, odkdy žalobce poskytoval platební služby jako podnikání, on naopak tuto otázku považoval za zásadní, zákonodárce klade důraz na postihování soustavného poskytování platební služby jako podnikání. Žalobce danou činnost nejprve vykonával jako příležitostný výdělek, až cca od srpna roku 2014 se rozsah činnosti zvýšil.

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem.
12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 7. 8. 2015 Česká národní banka vyzvala některé komerční banky k předložení informací, zda jsou u nich vedeny bankovní účty jménem žalobce, příp. k poskytnutí dalších údajů o těchto účtech. Na základě zjištěných skutečností bylo dopisem ze dne 3. 12. 2015 č. j. 2015/133467/570 žalobci oznámeno zahájení přestupkového řízení, a to pro podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 134 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku. Dne 15. 12. 2015 proběhlo v dané věci ústní jednání, o kterém byl sepsán protokol č. j. 2015/139105/570. Usnesením ze dne 12. 2. 2016 č. j. 2016/19106/570 byl žalobce vyzván k předložení přehledu jím provedených směn cizích měn prostřednictvím tzv. elektronických peněženek v roce 2014 a usnesením ze dne 8. 3. 2016 č. j. 2016/28479/570 byl vyzván k předložení nejaktuálnějšího přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Dne 16. 3. 2016 bylo vydáno usnesení č. j. 2016/32577/570, kterým bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
13. Rozhodnutím žalované ze dne 14. 9. 2016 č. j. 2016/107492/570 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 134 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku, kterého se dopustil tím, že v období od 1. 1. 2014 do 3. 12. 2015 ve vědomé nedbalosti na základě poptávky generované zpočátku facebookovými stránkami a později portálem X neoprávněně poskytoval platební službu provedení převodu platebních prostředků (poukazování peněz) uvedenou v ust. § 3 odst. 1 písm. f) zákona o platebním styku, neboť přijímal na své bankovní účty peněžní prostředky od třetích osob v českých korunách a v cizí měně EUR a jejich ekvivalent v cizích měnách EUR a USD následně pro tyto třetí osoby převáděl na reálné formy platebních systémů, tzv. elektronické peněženky OK Pay, Perfect Money, Skrill, PayPal, Payza, EgoPay, BTC, Paxum, Payeer a STP, když takto v rámci 1 638 směnných transakcí přijal od třetích osob na své bankovní účty celkem 7 113 235,13 Kč a 8 904,75 EUR a na tzv. elektronické peněženky těmto třetím osobám

převedel peněžní prostředky o celkovém objemu 292 663,085 USD a 6 526,33 EUR. Za uvedený přestupek byla žalobci podle ust. § 134 odst. 2 písm. c) zákona o platebním styku pokuta ve výši 50 000 Kč. Současně mu bylo podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uloženo nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání. Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2016 č. j. 2016/133046/CNB/110 bankovní rada žalované změnila výši uložené pokuty na 40 000 Kč, ve zbytku rozklad zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

15. Podle ust. § 134 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku ve znění účinném do 30. 6. 2017 *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poskytuje platební služby nebo vydává elektronické peníze, aniž je k tomu oprávněna.*
16. Podle ust. § 134 odst. 2 písm. c) zákona o platebním styku ve znění účinném do 30. 6. 2017 *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 20 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle písmene a).*
17. Podle ust. § 3 odst. 1 písm. f) zákona o platebním styku *platební službou je provedení převodu peněžních prostředků, při němž plátce ani příjemce nevyužívají platební účet u poskytovatele plátce (poukazování peněz).*
18. Podle ust. § 5 zákona o platebním styku *poskytovat platební služby jako podnikání mohou pouze tyto osoby: a) banky za podmínek stanovených zákonem upravujícím činnost bank, b) zahraniční banky a zahraniční finanční instituce za podmínek stanovených zákonem upravujícím činnost bank, c) spořitelní a úvěrní družstva za podmínek stanovených zákonem upravujícím činnost spořitelních a úvěrních družstev, d) instituce elektronických peněz (§ 46) za podmínek stanovených tímto zákonem, e) zahraniční instituce elektronických peněz za podmínek stanovených tímto zákonem, f) vydavatelé elektronických peněz malého rozsahu (§ 53) za podmínek stanovených tímto zákonem, g) platební instituce (§ 7) za podmínek stanovených tímto zákonem, h) zahraniční platební instituce za podmínek stanovených tímto zákonem, i) poskytovatelé platebních služeb malého rozsahu (§ 36) za podmínek stanovených tímto zákonem, j) Česká národní banka.*
19. Podle ust. § 135 odst. 3 zákona o platebním styku ve znění účinném do 12. 1. 2017 *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Česká národní banka o něm nezažádala správní řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděla, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.*
20. Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.*
21. Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 *běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.*
22. Podle ust. § 20 odst. 3 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 *přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.*

23. K námitce žalobce, že jeho odpovědnost za přestupek již zanikla, Městský soud v Praze uvádí, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 134 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku ve znění účinném do 30. 6. 2017, podle kterého se *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poskytuje platební služby nebo vydává elektronické peníze, aniž je k tomu oprávněna*. Toto ustanovení založilo odpovědnost žalobce jako fyzické osoby, nikoli jako fyzické osoby podnikající. Skutečnost, že ode dne 2. 9. 2014 disponoval živnostenským oprávněním, které bylo vydáno pro předmět podnikání výroba, obchod a služby jinde nezařazené, na uvedeném nic nemění, živnostenské oprávnění neumožňovalo žalobci poskytovat platební služby dle zákona o platebním styku. Ustanovení § 5 zákona o platebním styku vyjmenovává osoby, které mohou poskytovat platební služby jako podnikání, žalobce mezi tyto osoby nepatřil. Jako poskytovatel platebních služeb malého rozsahu byl Českou národní bankou registrován až dne 26. 2. 2016 (§ 36 odst. 1 věta první zákona o platebním styku stanovuje, že „Poskytovatel platebních služeb malého rozsahu je ten, kdo je oprávněn poskytovat platební služby na základě zápisu do registru poskytovatelů platebních služeb malého rozsahu.“), až od této chvíle mohl žalobce poskytovat platební služby jako podnikání.
24. V otázce posuzování zániku odpovědnosti za přestupek tak Městský soud v Praze souhlasí se závěrem učiněným žalovanou v napadeném rozhodnutí. Ustanovení § 135 zákona o platebním styku ve znění účinném do 12. 1. 2017 upravovalo odpovědnost za správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob. Žalobce však byl viněn ze spáchání přestupku podle ust. § 134 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku, kterého se dopustil jako fyzická osoba (viz výše). Zákon o platebním styku neobsahoval úpravu zániku odpovědnosti za přestupky, při posuzování této otázky ve vztahu k nim proto bylo nutné vycházet z obecné právní úpravy přestupků, tedy ze zákona o přestupcích. Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, jestliže od jeho spáchání uplynul jeden rok. Žalobce se předmětného přestupku dopouštěl v době od 1. 1. 2014 do 3. 12. 2015, řízení o přestupku bylo zahájeno dne 3. 12. 2015, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 9. 2016 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 11. 2016. Je tedy zřejmé, že přestupek byl projednán ve lhůtě jeden rok od jeho spáchání, k zániku odpovědnosti žalobce nedošlo (podle ust. § 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích ve znění účinném od 1. 10. 2015 se navíc běh lhůty přerušil zahájením řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí o něm, přerušením běhu lhůty počala běžet lhůta nová, přestupek by nebylo možné projednat, uplynuly-li by od jeho spáchání dva roky). Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla ke správnému závěru.
25. K dotazu žalobce ze dne 15. 8. 2014 ohledně činnosti, která je předmětem přestupkového jednání, konstatuje zdejší soud následující. V dané otázce popsal žalobce svou činnost, uvedl, že hlavním zdrojem jeho příjmů je zaměstnání, začal si přivydělávat směnou peněz (v průměru 500-3 000 Kč měsíčně), vyjádřil se, že by chtěl mít vše v pořádku a řádně příjem danit, zažádal o vystavení živnostenského listu. V odpovědi žalované ze dne 25. 8. 2014 byl poučen, že dotaz je třeba zadat v souladu s podmínkami pro tzv. kvalifikované dotazy, obecně mu bylo sděleno, že popisované jednání není činností směnárenskou, spíše by se mohlo jednat o činnost spadající pod regulaci zákona o platebním styku. Dále byl odkázán na odpovědi žalované na často kladené dotazy. Soud je toho názoru, že z uvedené odpovědi nemohl žalobce nabýt dojmu, že by pro jeho činnost nebylo nutné si obstarat žádné povolení, v tomto smyslu mu nebylo odpovězeno. Žalobce byl zcela srozumitelně zpraven o tom, že jeho činnost by mohla být regulována zákonem o platebním styku, v podrobnostech byl odkázán na odpovědi na často kladené dotazy, kde se mohl o nutnosti

mít ke své činnosti oprávnění dočíst (žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí citovala z příslušných odpovědí).

26. Za nedůvodnou považuje soud též argumentaci žalobce, že se mu zahájení řízení o přestupku až dne 3. 12. 2015 jeví být účelovým s ohledem na změnu ust. § 20 zákona o přestupcích ke dni 1. 10. 2015 (do daného ustanovení byla přidána úprava přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku). Soud v první řadě poukazuje na to, že přestupek žalobce byl projednán do jednoho roku ode dne jeho spáchání (žalobce se přestupku dopouštěl od 1. 1. 2014 do 3. 12. 2015, napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 11. 2016). Žalovaná začala šetřit protiprávní jednání žalobce v srpnu 2015, kdy vyzvala některé komerční banky k předložení informací, zda jsou u nich vedeny bankovní účty jménem žalobce, příp. k poskytnutí dalších údajů o těchto účtech. Po obdržení požadovaných údajů a jejich vyhodnocení bylo se žalobcem dne 3. 12. 2015 zahájeno řízení o přestupku. Lze doplnit, že lhůty pro zahájení řízení jsou lhůtami pořádkovými, jak vyplývá mimo jiné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012 č. j. 9 As 114/2011-58: *„Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěry krajského soudu, že v případě lhůty podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích se jedná o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákonodárce nespojuje žádné právní následky.“*
27. Městský soud v Praze má za to, že v důsledku změny rozhodné úpravy pro posouzení zániku odpovědnosti žalobce za přestupek učiněné v napadeném rozhodnutí nemohlo dojít ke zkrácení žalobce na jeho právech. Výsledek posouzení byl shodný jak dle prvostupňového rozhodnutí, tak dle napadeného rozhodnutí. Postup žalované tak nebyl nezákonný.
28. Co se týče námitek žalobce týkajících se neprokázání naplnění materiální stránky přestupku, Městský soud v Praze v první řadě poukazuje na závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 14. 12. 2009 č. j. 5 As 104/2008-45: *„Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Žalovaná se danou otázkou zabývala a naplnění materiální stránky přestupku dostatečně odůvodnila, a to na str. 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaná zdůraznila, že žalobce ohrožoval zákonem chráněný zájem společnosti na řádném provozování platebních služeb po poměrně dlouhou dobu (po dobu téměř dvou let), provedl 1 638 směnných transakcí. Dodala, že ze správního spisu nevyplynuly skutečnosti, které by snižovaly společenskou škodlivost na takovou míru, že by materiální znak nebyl naplněn (str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaná vycházela z konkrétních okolností případu, odůvodnila, jaký zájem společnosti byl ohrožen a čím: *„Zájem společnosti na provozování platebních služeb osobami s příslušným oprávněním vychází zejména z toho, že adresáti takových služeb by měli mít vyšší míru jistoty, že jim tyto služby budou poskytovány na určité úrovni, kvalitně a „nezávadně“, a zároveň by měli být chráněni před neprofesionálním výkonem této vysoce regulované činnosti založené na převodech peněžních prostředků.“* Vysvětlila také, proč došlo k naplnění materiálního znaku přestupku, resp. že zde nejsou takové okolnosti, které by

jeho naplnění vylučovaly. S tímto hodnocením se zdejší soud ztotožňuje. Skutečnosti uváděné žalobcem v bodě B.5 žaloby (forma zavinění, dotaz položený dne 15. 8. 2014, získání živnostenského oprávnění dne 5. 9. 2014, záměr žalobce postupovat v souladu se zákonem, skutečnost, že nikomu nevznikla újma, platební služba byla poskytována v souladu se zákonem, oprávnění k provozování dané činnosti žalobce získal 26. 2. 2016) nepovažovala žalovaná za vylučující naplnění materiální stránky přestupku, k jednotlivým okolnostem se dostatečně vyjádřila v napadeném rozhodnutí, řada z nich byla zohledněna při ukládání výše sankce, ať už jako polehčující, nebo jako přitěžující okolnost. Soud dodává, že způsobení újmy není znakem skutkové podstaty daného přestupku, k jeho spáchání postačuje ohrožení právem chráněného zájmu, ke kterému nepochybně došlo, jak žalovaná řádně vysvětlila v napadeném rozhodnutí (viz výše). Danou námitku žalobce považuje soud za nedůvodnou.

29. Pokud jde o námitky žalobce, že rozhodnutí žalované představuje přepjatý formalismus, soud s tímto názorem nesouhlasí. Je třeba si uvědomit, že poskytování platebních služeb je regulovanou činností, kterou mohou jako podnikání provozovat jen osoby taxativně vymezené v ust. § 5 zákona o platebním styku. Musí být dbáno na to, aby dané služby byly poskytovány odborně, aby bylo minimalizováno riziko, že dojde k majetkovému poškození klientů. Jestliže je k určité činnosti vyžadováno oprávnění, je třeba takový požadavek respektovat a potřebné oprávnění si obstarat. Naléhavost daného požadavku je vyjádřena mimo jiné horní hranicí zákonné sazby, která je dle ust. § 134 odst. 2 písm. c) zákona o platebním styku 20 mil. Kč. Vydané rozhodnutí tak nelze považovat za projev přepjatého formalismu, žalovaná dohlíží nad dodržováním povinností stanovených zákonem o platebním styku, pokud zjistí porušení, je povinna se jím zabývat. Žalobce po dobu téměř dvou let poskytoval platební služby, aniž by k tomu měl příslušné oprávnění, provedl více než 1 500 transakcí, ohrožení právem chráněného zájmu tedy bylo poměrně závažné. Žalobcem zmiňované okolnosti, jako jsou skutečnost, že správnímu orgánu není známo, že by došlo k poškození majetkové sféry některých klientů, či že žalobce již potřebným oprávněním disponuje, byly žalovanou zohledněny při určování výše uložené pokuty, a to jako okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Žalovaná tak dle názoru Městského soudu v Praze nepochybila.
30. Dále žalobce ve své žalobě namítal, že nebyla správně posouzena forma jeho zavinění, neboť nebyla prokázána vědomostní složka vědomé nedbalosti, přičemž žalobce měl za to, že nejednal ani v nedbalosti nevědomé. Soud poukazuje na to, že v prvostupňovém rozhodnutí žalovaná dospěla k závěru, že žalobce jednal ve vědomé nedbalosti. Podle ní totiž musel vědět, že prováděním směnných transakcí bez potřebného oprávnění může porušit právem chráněný zájem, přičemž bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že se tak nestane. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k dané úvaze doplnila: „... účastník řízení prováděl předmětné převody peněžních prostředků zcela vědomě. Účastník řízení dále měl mít znalost příslušných právních předpisů týkajících se této činnosti, tím spíše, že šlo o osobu podnikající na základě živnostenského oprávnění, neboť znalost právních předpisů je elementárním předpokladem každé podnikatelské činnosti a nikdo se nemůže a priori spoléhat na to, že podnikatelská činnost je neregulovaná. Navíc účastník řízení se i vzhledem ke svému dosaženému (vysokoškolskému) vzdělání má být vědom toho, že činnost, kterou provádí, podléhá, s ohledem na svůj charakter, obsah a rozsah, zákonné regulaci. Spoléhal však na to, že zájem chráněný zákonem (v tomto případě zákonem o platebním styku) neporuší. Skutečnosti, že jím prováděná činnost by mohla podléhat zákonné regulaci, si dále mohl být vědom i z odpovědi advokátky společnosti Zalozfirmu.cz, přes kterou si účastník řízení podle svých slov zažádal o

vystavení živnostenského listu. Najisto si této skutečnosti musel být účastník řízení vědom z odpovědi České národní banky na jeho dotaz ze dne 15. 8. 2014, kterou účastník řízení v podaném rozkladu zmiňuje.“ Městský soud v Praze je toho názoru, že uvedené odůvodnění míry zavinění spočívající ve vědomé nedbalosti je dostatečné, odpovídá provedenému dokazování. Bod 19 napadeného rozhodnutí není v žádném případě nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, žalovaná v něm neuvedla, že z dokazování plyne jednoznačný závěr o absenci vědomostní složky, naopak vyjádřila nesouhlas s takovou námitkou žalobce („Bankovní rada nesouhlasí s námitkou účastníka řízení, že v jeho případě nebyla prokázána vědomostní složka vědomé nedbalosti a že z provedeného dokazování naopak plyne jednoznačný závěr o absenci vědomostní složky.“).

31. Soud zdůrazňuje, že žalobce byl v odpovědi České národní banky ze dne 25. 8. 2014 upozorněn na to, že jeho činnost může podléhat regulaci dle zákona o platebním styku a byl odkázán na odpovědi na často kladené dotazy. Z tohoto sdělení nemohl žalobce dospět k závěru, že pro provozování předmětné činnosti není vyžadováno žádné zvláštní oprávnění. Žalobce se sice snažil zjistit podmínky pro výkon své činnosti, avšak v tomto nebyl důsledný. Spokojil se s odpovědí advokátky společnosti Zalozfirmu.cz, která uvedla, že jím popisovaná činnost je zřejmě zákonem nepředvídaná, proto by měla spadat do volné živnosti, předmět podnikání výroba, obchod a služby jinde nezařazené. Živnostenské oprávnění pro uvedený předmět podnikání si následně obstaral, ačkoli z odpovědi České národní banky vyplynulo, že by se mohlo jednat o činnost upravenou zákonem o platebním styku. Městský soud v Praze se tak ztotožňuje s hodnocením míry zavinění učiněným žalovanou, ani tuto námitku tak neposoudil jako důvodnou.
32. Pokud jde o námitky žalobce týkající se nepřiměřenosti výše uložené pokuty, soud uvádí, že žalovaná při určování výše pokuty přihlédla ke všem kritériím daným ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy *k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.* Žalovaná se zabývala konkrétními individuálními okolnostmi případu, na základě jejich hodnocení dospěla k výsledné výši pokuty. Ze str. 10 a 11 prvostupňového rozhodnutí, kde se žalovaná věnuje sankci, mimo jiné vyplývá, že ve prospěch žalobce bylo hodnoceno, že správnímu orgánu není známo, že by došlo k poškození majetkové sféry klientů žalobce nebo že by některé transakce nebyly vypořádány. Naopak jako přitěžující okolnost byla zohledněna četnost směnných transakcí, šlo o 1 638 směnných transakcí v průběhu téměř dvou let (v průměru 2,3 převodů za den, průměrná výše jedné transakce byla vypočtena na 189 USD, resp. 73 EUR). V potaz byla vzata i skutečnost, že se žalobce žalované dotazoval na oprávněnost své činnosti, odpověď však nesprávně interpretoval. Žalovaná se vyjádřila též k míře zavinění žalobce. Jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce správnímu orgánu v průběhu řízení poskytoval potřebnou součinnost. Žalovaná se neopomněla zabývat ani majetkovými poměry žalobce, v úvahu vzala skutečnosti vyplývající z přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2015 (příjem žalobce ze závislé činnosti činil 213 063 Kč) a tvrzený příjem z neoprávněné činnosti ve výši méně než čtvrtiny příjmu ze závislé činnosti. Na základě uvedeného hodnocení rozhodla o uložení pokuty ve výši 50 000 Kč. V napadeném rozhodnutí se žalovaná problematice výše uložené pokuty věnovala na str. 7 a 8. Vypořádala se s námitkami žalobce uplatněnými v rozkladu, shrnula odůvodnění výše pokuty učiněné v prvostupňovém rozhodnutí. Shledala, že jako k polehčujícím okolnostem mělo být přihlédnuto též k tomu, že žalobce již disponuje příslušným oprávněním a že jeho záměrem nebylo neoprávněně poskytovat

platební služby, z těchto důvodů byla výše uložené pokuty snížena o 10 000 Kč, tedy na částku ve výši 40 000 Kč.

33. Vzhledem k výše uvedenému má zdejší soud za to, že výše uložené pokuty byla dostatečně odůvodněna, žalovaná posoudila individuální závažnost jednání žalobce, hodnotila konkrétní okolnosti případu. Poukázání na to, že pokuta byla uložena ve výši 0,2 % horní hranice zákonné sazby, nepovažuje soud za nesprávné a nepřezkoumatelné, jedná se o objektivní skutečnost vyplývající z porovnání výše uložené pokuty (40 000 Kč) a horní hranice zákonné sazby (20 000 000 Kč). Skutečnost, že žalobci by v tomto konkrétním případě nebylo možné uložit za předmětný přestupek pokutu v maximální výši, soud nerozporuje, avšak to neznamená, že by výše uložené pokuty nemohla být porovnána s horní hranicí zákonné sazby, jak učinila žalovaná. Důvody snížení uložené pokuty byly řádně uvedeny, byly jimi skutečnosti, že žalobce již disponuje příslušným oprávněním a že jeho záměrem nebylo neoprávněně poskytovat platební služby. Žalovaná posuzovala též majetkové poměry žalobce a neshledala, že by pokuta v konečné výši 40 000 Kč byla likvidační ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133 (ten likvidační pokutou rozumí „*sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“). Za logickou považuje soud též úvahu žalované, že postih musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele a musí působit preventivně nejen vůči němu, ale i vůči ostatním adresátům téže právní povinnosti, uvedené vyplývá mimo jiné z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Nelze opomenout též represivní účinky sankce, které žalovaná akcentovala na str. 11 prvostupňového rozhodnutí. Námitky žalobce vztahující se k uložené pokutě tak soud nepovažuje za důvodné.
34. Na tomto místě se Městský soud v Praze vyjadřuje k návrhu žalobce na moderaci výše uložené pokuty. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 22/2012-23 uvádí, že „[s]myslem a účelem moderace totiž není hledání ‘ideální’ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.“ Soud v tomto případě neshledal, že by pokuta zjevně neodpovídala okolnostem případu, že by byla nepřiměřená, výše uložené pokuty byla řádně odůvodněna. Městský soud v Praze tedy nepřistoupil k upuštění od uložení pokuty ani ke snížení její výše, jak navrhoval žalobce.
35. Co se týče námítky, že se žalovaná nezabývala tím, po jakou dobu žalobce vykonával předmětnou činnost jako příležitostný přivýdělek a po jakou dobu jako podnikání, Městský soud v Praze uvádí, že podnikáním se rozumí činnost vykonávaná živnostenským nebo obdobným způsobem samostatně na vlastní účet a odpovědnost se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (srov. ust. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Městský soud v Praze k otázce soustavnosti činnosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 Afs 72/2012-95, ve kterém se uvádí: „Nelze totiž zaměňovat pojem „soustavná činnost“ za trvalý výkon podnikatelské činnosti. Soustavnost není totožná s nepřetržitostí a trvalostí (viz. Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a

kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, str. 6.). Podnikatelská činnost nemusí být vykonávána trvale, tj. po časově neomezenou dobu, soustavnost je třeba posuzovat vždy ve vztahu k předmětu podnikání.“ Z podkladů pro vydání rozhodnutí (zejména z přehledu provedených směn) vyplývá, že činnost žalobce naplňovala znaky podnikání již od 1. 1. 2014. Je zřejmé, že žalobce od samého počátku zamýšlel vykonávat předmětnou činnost pravidelně, soustavně, nikoli pouze jednorázově, příležitostně. Soud tak považuje za prokázané, že k páčání přestupku podle ust. § 134 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku docházelo ze strany žalobce již od tohoto data. Ani této námitce žalobce tak Městský soud v Praze nepřisvědčil.

36. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.